

CULTURA POPORULUI

„LUMINEAZA-TE ȘI VEI FI: VOIEȘTE ȘI VEI PUTEA“.

G. A. ROSETTI

Director :
Generalul NICOLAE PETALA

REDACȚIA, STR. REGALĂ No. 16.

București, 5 Februarie 1928

ADMINISTRAȚIA STR. REGALA No.16

ANUL VII, Nr. 216
Apare în fiecare Duminică

De ce nu și în alte județe?

Demonstrațiile culturale din Județul Ilfov

O admirabilă demonstrație culturală a fost, de zina Unirii, în comuna Bolintinul din Vale, vatra de naștere a poetului Dimitrie Bolintineanu.

După manifestația impunătoare dela Buftea, aceasta din urmă dovedește mersul ascendent al propagandei culturale la sate. Prefectul județului Ilfov a înțeles spiritul timpului și, în locul obișnuitelor conferințe administrative, în care se discutau mai mult problemele mărunte ale gospodăriei județene, d-sa a inaugurat sistemul conferințelor pur culturale, cu pretorii, învățătorii, preoții, primari, notari și ceilalți cărturari ai satelor, mai mari și mai mici.

D. Ioan Ghiță a priceput că o bună gospodărie județeană ca și rezolvarea problemelor financiare ale administrației satelor în general nu se poate înfăptui decât având o populație luminată și deci pe deplin conștientă de drepturile și datoriile ei cetățenești. Această luminare nu se poate obține însă decât pe calea Culturii Poporului, îndemnând masele spre dobândirea cunoștințelor folositoare bunului mers al sănătății rurale, necesare chiar întregului mecanism de stat, ce nu se mai poate întemeia — în zilele de civilizație pe care le trăim astăzi — pe un fond de întineric și mizerie.

Odată cu introducerea votului obștesc pentru exprimarea gândului cinstit al cetățeanului în materie de politică generală a țării trebuia numaidecât intensificată și propaganda culturală la sate, în scopul evident de a forma cunoștințele, din a căror chibzuță îmbinare să răsără opinia publică a viitorului.

Iată problema în înțelesul ei de strictă necesitate socială și națională. Când fiecare plasă va deveni un mic focar de cultură, în jurul cărui să se strângă comunele și cătunele, și când în aceste centre de lumină vom avea câte un așezământ cultural — ateneu popular, cinema, teatru, sau oricum i s'ar spune, cu siguranță că fața satelor noastre se va schimba văzând cu ochii, iar viața rurală va lua hotărât o înfățișare de civilizație și progres, care să ne apropie cât de cât de aspectele de civilizație ale restului lumii.

După manifestațiile de la Buftea și Bolintinul din Vale, a urmat, în ziua întâmpinării Domnului, demonstrația culturală dela Oltenița, cu un program variat și ales.

Afară manifestații se vor face în toate părțile județului Ilfov și nu ne îndoiim că ele vor da rezultate minunate, judecând după zelul ce-l pun învățătoarele și învățătorii în îndeplinirea misiunii lor.

Intrebarea ce se pune e însă următoarea: oare conducătorii administrativi ai celorlalte județe nu cred că ar fi timpul să înceapă și în cuprinsul lor aceași acțiune ce, în Ilfov, se desfășoară încă din anul trecut?

Nu se gândesc oare prefectii administrativi din celelalte județe ale țării că spiritul vremii cere ca ei să devină și prefectii culturali?

Nu ne gândim, bine înțeles, la acele județe unde propaganda culturală este în plin mers, ci numai la județele unde oficialitatea superioară ar trebui să îmbrățișeze și opera culturală, atât de necesară, mai ales că nu lipsesc cărturarii satelor niciodată dela datoria lor, învățătorii și preoții în primul rând.

Dar n'am terminat.

Numai pentru... interes

Dacă fiecare din noi ne-am analiza conștiința, dacă fiecare am putea fi judecați pentru noi înșine, am vedea că mai toate faptele așa zise „bune” le facem numai din interes personal.

Ne pare bine oracum, că această conștiință a noastră nu poate fi cunoscută și de alții și ne mindrim cu faptele „bune” făcute din și pentru interese personale, așa cum dictează egolumul fiacărui.

Natural că aceasta se maschează după cum se pricepe fiecare mai bine și se găsește argumente de a împărtași credința că totul se face pentru interesul obștesc, pentru binele și prosperarea țării noastre.

Am avut ocazul, între altele, să văd pe un domn interesat, în ajunul unui congres politic, cum îndemna sătenii să plece la locul congresului, oferindu-le cu dăruire bani pentru cheltuielile necesare drumului și trenului.

Nu știu de ce, dar mie nu mi-ar veni a crede că acel domn ar da banii cu atâtă ușurință banii lui pentru folosul sătenilor pe cari îl îndemna să plece la congresul politic, în înțelesul, de a vedea și el noutățile orașelor, monumente, biblioteci, teatre, etc. Într'un cuvânt, să se mai deștepte și el, el, dădea banii cu un anumit scop, pe care îl pricepe ori cine.

Și, mă întreb, dacă unul din atîta domni interesați în ale politicii, ar fi în stare să dăruiască măcar jumătate din cheltuielile ce le face cu politica, unor văduve sau orfanii de război, unui cămin cultural, unei biblioteci, unei biserici sau unei școli, pentru așa, să fie pentru folosul obștesc.

Pentru aceste opere de binefacere și cultură, de sigur că nu s'ar găsi fonduri, nu s'ar da nici nimic, pentru că... pentru că, n'ar aduce nici un folos material pentru ei, deci ar face ceva care ar fi contra interesului său.

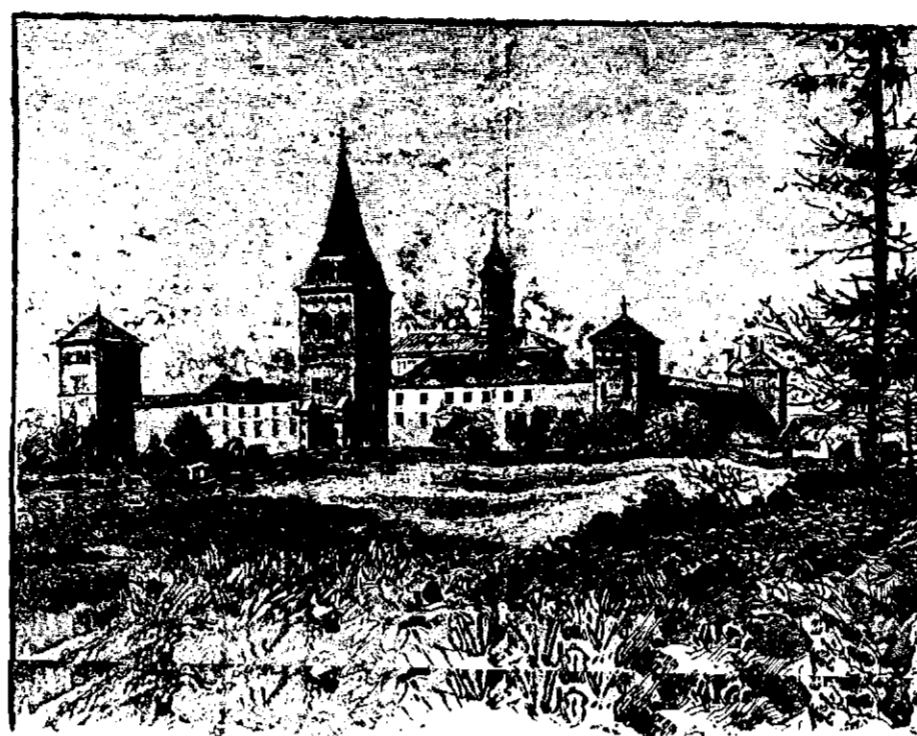
Și, o durerosă că sunt atîția oameni cari fac ceva numai din și pentru interesul propriu, învălind în uitare și dispreț, atîtea înjgăbiri culturale cari au nevoie de mult ajutor.

L. LIVIDEANU

Vorbe adânci

Mai aproape dinții decât părinții. —
Te-ai luat nasul la purtare.
Cum să trăiască că bețelele
cung gârli.
Numai cu vitele se scoate sărbăcia
din casă.
Răde dracu pe porumbel și nu se vede pe el.
Nu umbra cu mâta în sac.
Ficăturiile dese, găuresc piatra.
Celă nod în pupărie.
Îl că peste nas.
Tot nasul își are nas.
Rana de la inimă, nu se vindecă
degrabă.
De boier, boier să fie, dar de frică
lot să știe.

Trimise de Ioan N. Dimitrescu
Învățător — B. Stri

Mănăstirea Dragomirna din Bucovina

Edera și Porumbul

— FABULĂ —

de VASILE MILITARU.

Lâng'un mare drum de țară,
Șerpuit și plin de praf,
Într'o vară,
Edera cu frunză multă, ușurică și sprințară,
Se suise tocma'n vârful unui stâlp de telegraf.

Sus acolo, buriana,
Mândră legănată'n vânt,
Rar de tot își lăsa geana
Și privirea sfidătoare către cei de pe pământ.

Jos, — vecin de omenie ederii de care am spus, —
Se'nținea pe deal în sus
Lanul de porumb voinic,
Cu mătasea aurie, plin de rod și mult în spic.

Adia alene vântul, cu miros de iasomie,
Iar în slăvi, ca'n alta lume, aiera o ciocărlie,
Când de odată,
Ca furbată,

Edera de sus, cu-o ploaie de cuvîntă, grele plumb,
Mi se năpusti asupra milostivului porumb:

— Uite, bate-l-ar să'l bată
Dumnezeu de talpă lată,
De țărăn moic și prost, —
Cum s'a n'ntins pe lângă mine, nechemat și fără rost!

Bine, mă, nu fi-e rușine fie, — coajă de mălai, —
Să'ndrănești așa să'ți tai
Pe-al moșiei mele plai
Drum, ca Marele Mihai?!
Nu'ți dai seamă tu, Ioane,
Că-a mea frunză stă adese,
Pe terase și balcoane,
Cu Prinți mari și cu Prințese?..
Nu-ți dai seama, mămăligă,
C'al meu rang e rang de Rigă?
Ia-ți mălaiul iute'n spate
Și te du cu sănătate
Că mă compromiți pe-un secol cu a ta vecinătate!..

Blând cum e de fel porumbul,
A primii, zâmbind, tot plumbul
Graului trușă al frunzei ce credea că'l face praf,
Dar apoi al meu voinic,
Tremurând ușor din spic,
A răspuns, celei din vârful stâlpului de telegraf:

— Te-am lăsat să'ți spul tot focul, buriana mea zeveacă,
Fiind sigur că, spuindu-mi orice crezi și orice vrei,
Harul meu nu poți să-l iei!
Dar, te rog, dela năilimean' care stai acum, te-apeacă,
Pe smerita dumițale slugă s'o ascuți o leacă:
La ce bun atîta fală, cu Prințesele și Prinții,
Când îți e așa de seacă
Și neroadă lidva minții?..
Eu să'ți spun una și bună și mă iartă, de te-o doare;
Dacă n'ai fi tu sub soare,
Nimeni n'ar avea ce pierde
Și, de când bate vântul,
Ar avea pe el pământul
Mai puțin o frunză verde!

Însă eu am rost pe lume, nu's ca tine, buruiand;
Eu rodesc în lanuri late;
Rodul meu devine hrană
Și mă binecuvîntează tot norodul dela sate!..

Inscripții

Sărbătorirea D-lui Ion Bianu

În cursul lunei Ianuarie a fost sărbătorit așa cum se cuvine, bătrânul profesor al Universității din București, Ioan Bianu, membru și bibliotecar general al Academiei Române, cu ocazia împlinirii a 50 de ani de activitate în ogorul culturii Românești.

Născut în Făget, județul Târnava (Ardeal), făcând primele studii la școlile din Blaj, din prima tinerețe a trecut Carpații, la București, ca profesor de liceu.

Guvernul depe atunci, înțelegând idealismul și dragostea sa de muncă, l-au încredințat conducerea bibliotecii Academiei Române, pe care a reușit să o ridice la un rang dela care să poată rivaliza cu așezămintele culturale de acest soi din Apus.

Prin studiile sale a fost ridicat la treapta de profesor la Universitatea din București și a făcut cursurile dela Universitate, adevărate locuri de pelerinaj a studenților și a celor ce căutau să-și îmbogățească cunoștințele.

Prin lucrările sale, prin activitatea culturală desfășurată, D. Ion Bianu ocupă un loc important în lumea oamenilor noștri de carte.

Venit de peste Carpați cu sufletul oțelit și cu avântul răsădit de acei falnici învățați ai Blajului, d. Bianu a semănat învățături luminoase și a desfășurat muncă cinstită și discretă. Îndrăgostit de carte, dar și de trecutul acestui neam, pe care-l iubește cinstit și din tot sufletul, și-a pus dela început marile sale calități în slujba lui.

Cinci zeci de ani de apostolat, cinci zeci de ani de muncă!

O viață de om închinată cărții și învățămîntului românesc.

Iată ceva cu care nu mulți fii ai neamului nostru se pot mândri. De aceia sărbătorirea d-lui Ion Bianu este cât se poate de pilduitoare și pe deplin îndreptățită. L'au sărbătorit tovarășii, l'au sărbătorit foștii săi elevi, mulți dintre ei făcându-și, spre cinstea lor, o adevărată faimă de a fi urmașii bătrânului profesor, — dar l'a sărbătorit călduros o țară întreagă, recunoscătoare pentru binele pe care i l'a făcut.

Începem aceste fugare rânduri cu ruga fierbinte către Atotputernicul, să ni-l țină încă ani mulți între noi, pentru a-l avea oglindă vie în fața noastră, ca o personificare a dragostei și muncii cinstitute pentru binele acestui neam.

T. A.

Rândul celorlalți eroi

Patriotismul unui popor strălucеște în glorificarea eroilor; civilizația lor în cinstirea apostolilor. Eroii războiului dau neamurilor măreții de epopee; apostolii păcii nemurire și idealism. Dar eroii pot fi apostoli, după cum aceștia pot fi eroi. Ei sunt plămădiți din aceiași esență superioară a sufletelor, într'aripată, pentru că și unii și alții sunt inspirați vizionari, profeți.

Am glorificat și chiar le-am destinat o zi în luna florilor, căci fură încoronându-și, în zilele eroilor nași de laurii biruinții eroii cari au murit ca să trăiască mare, frumoasă și mărită România.

Dar a venit, se pare, și rândul celorlalți eroi — în înțelesul lui Carlyle eroi. Pe aceștia răsturnarea de după războiu a valurilor îi detronase de pe pscul piramidei sociale. Inteligența a fost osindită crâncen în zilele de după războiu, talentul a fost nesocotit.

A venit însă vremea răsplăților în viață. Iată bucuria ce ne-a copleșit sufletele în fața sărbătoririi lui Ioan Al. Brătescu-Voinești, unul din scriitorii mari ai neamului, dacă nu chiar cel mai mare prozator al nostru de acum.

Cui nu și-a dăruit sufletul scriitorilor Brătescu-Voinești? Cine nu și-a răcorit spiritul la fântâna vie a spiritualității acestui mare cărturar?

Pe drept temei a fost căutat încă în timpul vieții sale, căci astfel se cade să facă generațiile tinere, acțiunea în sufletul lor floarea grațitudinii față de înaintași, cari, la intrarea lor în viața socială au găsit ogorul plin

de ciulin și burueni urâte, l-au netezit și au lădat drum limpede și curat urmașilor, poate chiar epigonii lor.

Brătescu-Voinești, ca și alți mari contemporani, e un soare al stiliului frumos, al artei literare, un este al scrisului românesc, un cugeător mare și adânc, un fiu sburător al vieții, erou și martir al ei.

Erou, căci a biruit vijeliile, înfruntând oricând cerințelor retrase ca și privilegierea lui Rostand; martir, pentru că, sub cupola nemuririi, sta mândru de modest, în cadrul unui pătrar de veac atît de mare, dar atît de sgomotos și plin de antracel.

Vrednic de pururea cinstire să ne bucurăm de a-l vedea totdeauna între noi, îndrumat și ajutat pe calea scelerisului ales, văzându-ne sfîșos și făcându-ne și pe noi să rădem de păcatele și înmulțind noiilor noastre personalități.

Poate că pe drumul acesta, ne vom îndrepta. E rolul apostolilor să ne învețe îndreptarea, e rolul inteligenții superioare, care constituie creierul social al unui neam și al unui popor.

L. Iliescu

Doină

Doină, doină, sfântă doină,
Tu cuprinzi atîta jale
Câtă apă se revarsă
În spre Dunăre, la vale.

Viersul tău ne fură lacrimi
Dint'o zare 'ntr'altă zare,
Căci în el se zbat și cântă
Suferințe seculare.

Taina ta ca s'o pătrundă
În zadar strănutul călă,
Graul tău îl înțelegem
Numai noi, în lumea toată!

Al. T. Stamatiad

„HRISTOS CU VOI“

— Apelul unui dascăl către tovarășii săi —

Trebuie să ne înfrângem mândria prin viziunea adevăratei noastre stări, privind lumina adevăratelor divine; să reducem la nimic meritul nostru personal și să recunoaștem că totul este un dar venit de sus. Și tocmai prin faptul că ne devotăm astfel unei vieți superioare, câștigăm o forță și o încredere cu totul nouă; ne simțim depozitarii unei gândiri superioare, ispravnicii unei chemări și răspunderi date de sus. Nu mai e vorba atunci de vagi presupuneri și încetul cu încetul ne câștigăm demnitatea omenescă și conștiința clară a datoriei, ne smulgem din cătușele ordinare ale egoismului interesat și ne eliberăm de frica vieții și a morții. [Învățătorii sunt „Armata mântuirii” învățătorii sunt aceia care cu adevărat urmează cuvintele Evanghelice „Mergeți și propăvăduiți”... Ei își lasă vatra scumpă unde când erau copii se jucau rîzînd la soare cu drag și se duc în cele mai îndepărtate colțuri ale țării — ca acolo să ridice sufletele acolora care vor fi mâine cetățenii ai României. Ei chiamă copiii — după cum și Hristos i-a chemat. Dar trebuie să-i cheme în adevăratul înțeles al cuvîntului, înfrîpînd în sufletele lor — dragostea de Hristos — dragostea de mielul care s'a jefit pe Golgota. Trebuie se arătăm lumii că istoria patimilor blîndului Hristos dă răspunsul cel mai adînc la toate suferințele lumii acesteia. Învățătorul de astăzi trebuie să trăiască în Hristos — după cum Hristos trăiește în el. Trebuie să arate lumii că prin credința în cel ce a biruit lumea pe Golgota, este trezirea cărnii, este scaparea din robia lumii, este desăvârșita conversiune. Și reconoașterea a voinții. Abia pe această temelie crește cea superioară dragoste și blîndețe, care singură e în stare să ajute și să dea o creștere adevărată tinerilor viațare ale României. „Hristos cu voi”, dar, cei ce cu adevărat urmați calea lui. Sufletul oricărui dintre noi nu-și găsește odihnă până când nu evadează din imperfecți-

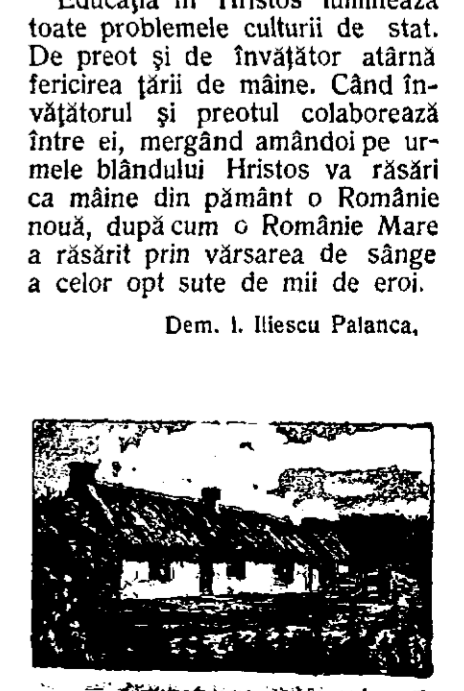
unea și fragilitatea aceasta, năzuria către desăvârșirea și puritatea absolută.

Căci cine ne luminează această cale — dacă nu acela despre care cântă copiii „Surpatu-sa lumea — născutu-sa Hristos”. Învățătorul trebuie să propovăduiască și ordinea căci ea pregătește sufletul pentru înfruntării mari superioare cum zice marele pedagog Feurster.

În năpraznicul războiu al vremii — războiu de „idei” — învățătorul împreună cu fratele său „preotul” trebuie să fie stîncă de care să se lovească toate valurile — dar să nu cadă — ținînd amîndoi privirile spre răsărit — spre țara de unde ne-a venit „mântuirea” îndurînd chiar mizeriile copleșitoare ale acestei lumi. Amîndoi cu sînta cruce în mîna și inimă să bine cuvînteze pe cei ce blestemă și să facă bine celor ce-i urăsc. Învățătorul și preotul trebuie să pregătească sufletele pentru a urma calea blîndului Isus — căci fără Isus cel viu, fără jertfa și rugăciune la picioarele Crucii nu se poate crea niciodată armonia sufletelor: nvrăsmășite. Fără Hristos stăutul devine mai curînd sau mai târziu o barbarie sau o temniță.

Educația în Hristos luminează toate problemele culturii de stat. De preot și de învățător atîrnă fericirea țării de mâine. Când învățătorul și preotul colaborează între ei, mergînd amîndoi pe urmele blîndului Hristos va răsări ca mîine din pămînt o Românie nouă, după cum o Românie Mare a răsărit prin vărsarea de sânge a celor opt sute de mii de eroi.

Dem. I. Iliescu Palanca,

Clacă de vorbă

Plugăritul

— N'ai dreptate moș Gligore.

— Se prea poate să fie și cum zici d-ta domnule agronom, da uite vezi, să nu te superi, eu, în prostia mea, crez că tot eu am dreptate.

— Ferească sfântu moșicule, n'ai dreptate. A fost, ce e drept, până mai deunăzi, până la război, în mare cinsteste pământul; se punea mare preț pe el. Da de la război începe a ajuns pământul de răs. N'ai auzit și d-ta zicala: „cutare lucru e moșie; pentru el prăvălia e moșie. sau: cutare slujbă e moșie, nu altceva!”

— Iaca vorbă și pe d-tal. Par'că acum nu e tot așa!

— Nu e moș Gligore, nu e; moșile nu mai sunt la preț ca altă dată. D-ta știi bine că întinderi mari de moșii nu mai sunt, fiind-că s'au luat dela orașeni și s'au dat sătenilor, așa că, bine vezi și d-ta, săteanul nu cultivă pe pământul lui decât atât cât îi trebuie pentru casa și atunci, nu te-ai întrebat și d-ta, cum ne-am întrebat toți: unde mai este roada pământului pe care o culegea și o trimitea peste graniță plugarii posesor de întinderi mari?... Și dacă nu mai este, fiind-că plugării întinsă nu se mai face, venitul ce intra în țara de pe urma felului acestuia de roada, cu ce se încuiește?...

— Da ce nevoie are să se încuiește?

— Vezi bine că are! Dacă nu se mai scot afară din țară bucate, de unde umpli lada statului?... Pe stat lasă-l d-le agronom, nu-l plânge d-ta pe stat!

— Greșești moș Gligore; statul are toate nevoile în seama lui, fiind-că statul suntem noi toți câți stăm în cuprinsul lui și, slavă Domnului! fie care avem nevoile noastre. Înțelegi d-ta câte trebuie să aibă statul, dacă el le însumează pe ale noastre tuturor!

— Va să zică, după d-ta, dacă nu mă trimitem bucate, adică grâu, peste graniță, trebuie să găsim altceva de trimis?

— Se'nțelege, D-ta nu vezi că noi țărani nu însumăm decât grâu ce ne trebuie pentru gospodăria noastră?

— Și atunci ce trimiți peste graniță în locul grâului?

— Poate lemnul, poate păcura, poate amândouă împreună, dar fie una, fie alta, ceva trebuie trimis, fiind-că altfel lada statului n-o să ajungă să-i împlinescă toate nevoile

— Adică, după cum înțeleg eu, d-ta ai vrea ca grâul să nu mai fie la preț; ai vrea că de unde era bogăția țării, să ajungă la coadă, iar păcura și lemnul să iasă în frunte, să fie ele bogăția noastră.

— Eu nu vreau căderea grâului, dinpotrivă; dar dacă așa vor vremile de azi?... De nevoie, nu de voie țara noastră se va prefăce cu vremea din țară agricolă cum a fost până acum, în țară industrială, fiind-că lemnul și păcura n'au aface cu plugăria, ci cu fabrica, adică cu industria.

— Și d-ta crezi că asta are să fie bine?... Nu te gândești d-ta ce-or să se facă de-al de mine și alții ca mine, cari ne-am pomenit numai cu plugăritul și n'am învățat alt ceva?... Noi să pierim de foame, dacă muncă câmpului o să se încuiească cu muncă din fabrici?...
— Mai întâi că plugăritul în țara românească n'o să piară nici odată, fiind-că dacă n'o să mai însumăm grâu ca mai înainte, tot o să cultivăm; s'apoi noi nu băgăm în pământ numai grâu, ci și alte bucate de cari n'o să ne lipsim nici odată. Am spus însă că încetul cu încetul o să prindă industria lemnului și păcurei, cea ce n'are să fie rău. Asta însă nu înseamnă că plugăritul are să sufere prea mult și multă vreme de aici înainte tot el va fi muncă de capetenie la noi.

— Ei vezi, așa imi place să te-aud grăind d-le agronom.

— Imi pare și mie bine moș Gligore când pot să-ți fiu pe plac. Rămâi sănătos moșicule!

— Seară bună d-le agronom.

B. Văleanu

Căpșunile

Ia spune-mi Lifo, dacă-ți plac Căpșunile?

Plec prin pădure să-ți culeg O poală plină de căpșune;
Tot mari și roșe o să-ți aleg;
Cu ele-un lanț ușor să fac,
Ce fruntea ta să încunun.

Deci spune-mi Lifo, dacă-ți plac Căpșunile?

Ci spune-mi Lifo dacă-ți plac Căpșunile?

Sunt dulci ca mierea cea de flori;
Sunt gingașe și molcâțușe;
Pe buze ți dau dulci fiori,
Pe limbă ele se desfac, —
Și sunt atât de drăguțe...

Dar spune-mi Lifo, dacă-ți plac Căpșunile?

Și nu-mi spui Lifo dacă-ți plac Căpșunile?

Desigur nu știi ce e bun,—
Nici vrei să-ți faci inchiuire!
Dar prin ce gta ai vrea să-ți spun
Suavul gust? Tu tac! Eu tac
Pe buze-ți pun... O fectiere!
Tot nu-mi răspunzi... dar vâd
că-ți plac

Căpșunile!

N. A. BOGDAN

O soacră bună

Mai înainte vreme s'a aflat și asta: o soacră bună. Și anume, un om avea doi feciori și îi gospodărise pe amândoi. Mama lor făcea tare mult la dânsii; de aceea biata bătrână nu știa cum să facă și să dreagă, ca să nu se ducă la nici unul dintr'înșii, nu de alta, dar pentru ca să nu le deie prilej de sfadă. Că așa se întâmpla de obicei soacrelor celor cu nurori. Și acolo unde se văd sfada între dânsule, necuratul o duce druc.

Intr'o zi de iarnă însă a trebuit să se ducă, de dor, la feciorul cel mai mare.

— Ira-a-a, m'ai nevastă, zice acesta, iaca a dat Dumnezeu și a venit mama la noi; taie degrabă o găinuță și fă oalecă de mâncare...

— Indată, îndată, bărbate! — răspunde nevastica. Da, în gândul ei, era o scoapie femeia asta; mă rog ca o noră rea și pace! Măncare a făcut, totul a pregătit — d'apoi dacă ce folos, ca la masă zice: Doamne, mamă! Aici is copii și-i huiți și nu-ți a tici o bucățică s'o bagi.

— Ia mai bine îi mănca dincolo în cealaltă odaie...

Și dând pe bătrâna în odaie de alături, i-a pus dinainte o strachină cu borș de găină, da sărată-sărătă mâncarea asta, ocnă de sare! Bătrâna n'a mâncat de loc și a trebuit să se ducă acasă; în schimb, ca vai de capul ei, da'un cuvânt n'a scos despre cum o hrănisă noră-sa: era cuminte și n'ar fi voit să stărnească tocmăi ca neînțelegeri între soți.

— Și a dus la feciorul cel mic. El, tot așa, a primit-o cu dragoste, și iute-i-a zis femeii să pregătească ceva de-ale gurii.

— Pune și ea o găină la foc. D'apoi ce folos pentru soacră-sa! Că a dat-o tot așa, cu binisorul într'alta odaie și în mănăre, i-a turnat atâta pelin, om bun, că a fost sărătă mâncarea la cealaltă, — da'la aceastăaltă îi plesneau ochii de amară ce era! Of-tând, a trebuit să se pornească bătrâna. Feciorul-său îi tot zicea:

— Mai stai, mamă! mai stai!
— Nu, dragul mamei, că tare-i vremea rea și mă duc, că nu știu ce-a mai fi pe acasă; moșneagul singur...

— Și nu a spus nici la atâta! despre amarăciunea mănăricii. Feciorul cel mai mare ce să facă? li iese înainte babei, când tocmăi ea eșise din sat. Vremea era rea, de iarnă; și el își puse un gugu în cap. Și-i zice: Noroc bun, mătușă!

— Multămă d-tale!
— Ai fost la feciori, ha?
— Am fost, cum nu?
— Și cum te-au primit?

— Slavă Domnului, dragul mătușii, bine... Deajuns să-ți spun că de mi-i întreba de unde viu, și-om spune că dela Sărătă...

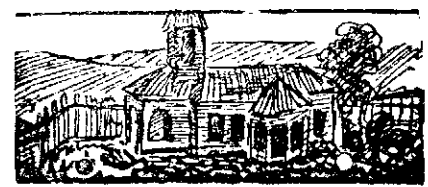
— Și-acum unde te duci? O întrebă feciorul.

Mă mai duc la sălașul meu, Cum mi-l-a dat Dumnezeu!

— Hai, mătușă, până la mine, ca tare-i vremea împotriva; și de unde n'au avut copii mila de d-ta, ai să vezi că străini mai degrabă au! Și, când s'a trezit bătrâna, era iar la feciorul-său cel mai mare. Face noră-sa iar mâncare sărată. ca de obicei, dar acum nu i-a mai mers! Ca omul nostru mi-a pus-o pe noră babei la strachină cu pricina și:

Când a gustat,
Numai ochii nu i-au crapat.

Econ. D. FURTUNĂ.

și-și ferecă ferestrele astupându-le cu vată. Și, nu iese din odaia sa de cât odată cu Primăvara.

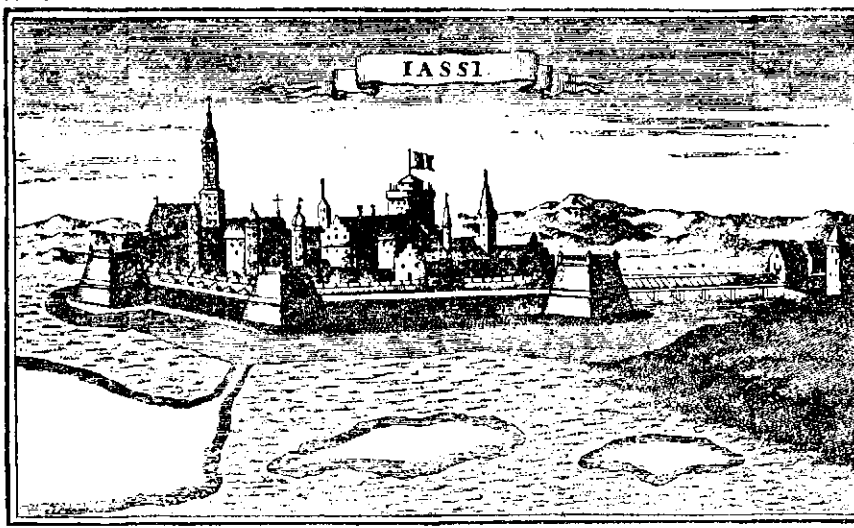
Rar când se duce să viziteze vreo stațiune balneară, Ursuz nu e dar destul de sucit și veșnic nemulțumit de tot ceia ce vede și i se pare că nu-i vine la socoteală. E pensionar, căci — pe vremuri, în tinerete — a fost magistrat, ba, se zice, chiar președinte de tribunal. Fiind foarte vorbăreț și comunicativ, nimănu nu-i displace să stea la tufale cu dânsul. Și, Doamne, multe mai știe prietenul Manolache!

Intr'o frumoasă zi de vară, mă plimbam cu el pe aleiele uneia dintre stațiunile balneare de lângă fostul hotăr dinspre Bucovina. Insoțitorul meu și începu:

— Fie, că slabi de ănger mi sunt și voi, Moldovenii din târgul lui Foltic.

— Ce Foltic, prietene?... Unde a existat vreodată cineva cu un asemenea nume, fie în Fălticeni, fie prin împrejurimi?

— De unde se trage atunci numele? și că să-ți spun, tot, va tre-

Cetatea lașilor, gravură extrasă din volumul german „Descrierea războaielor creștine cu Turcii și Tatarii”, tipărit la Augsburg în anul 1701.

Cărți și Reviste

Probleme monetare de G. Zane. — Editura Cartea Românească — Iași. — Autorul arată, bazat pe un bogat material documentar, evoluția economiei noastre naționale. Se cercetează până la amănunt mijloacele de schimb și influența lor asupra economiei naționale. Lucrarea este o contribuție interesantă la studiarea trecutului nostru și merită o deaproape cercetare.

Voluntara, piesă națională într-un act de Serafim Ionescu. — Editura Cartea Românească, — București. Harnicul nostru colaborator, d. Serafim Ionescu a dat la iveală o nouă piesă de teatru școlar, menită să îmbogățească bibliotecile școlilor noastre sătești. O recomandăm cu toată căldura învățătorilor și tuturor acelor ce se interesează de promovarea culturii satelor noastre.

Pe drumul Crucii de Em. C. Pasculescu-Orlea. Sonete cu o prefață de Gala Galaction. Picături ale unui suflet creștin. Sonetele d-lui Pasculescu-Orlea sunt ceva neobișnuit la literații noștri. Cu evlavia și dragostea cinstită față de învățătura Nazarianului, ni se dă în stihuri clare și armonioase momente mai impresionante ale vieții lui Iisus, pentru care trebuie să mulțumim autorului.

Tutunul de D. I. Gavriliu. — Editura Viața Românească, Iași. Intr'o formă atrăgătoare ni se oferă pe aproape 150 de pagini un material variat și interesant asupra culturii și fabricației tutunului, cu un scurt istoric al acestei plante. Poate fi citită cu același interes atât de specialiști; cât și de oricine voește să-și îmbogățească cunoștințele.

George Enescu de Pr. N. Hodoroabă. — Editura Viața Românească, Iași. Unul din inimii preoții moldoveni, Părintele N. Hodoroabă ne dă în broșura de față momentele mai de seamă din viața marelui nostru muzicant și compozitor George Enescu.

Sunt pagini de admirație bine meritată față de acest glorios fiu al țării noastre și o închinare frumoasă genialității.

Cunoștințe Folositoare. — Biblioteca de popularizare de sub conducerea distinsului profesor dela Universitatea din Iași, d. Ion Simionescu, umple un gol destul de simțit în publicistica românească. Varietatea subiectelor ce se tratează, — istorie, geologie, chimie, medicină, sfaturi pentru gospodari, etc., — într-un stil curat românesc și pe înțelesul tuturor, fac din aceste publicațiuni cele mai frumoase și interesante pagini pentru cultura poporului nostru. Pot sta cu cinste în toate bibliotecile sătești și de popularizare. De acia ar trebui să li se dea toată atențiunea de către organele școlare de conducere și să

fie răspândite cât mai mult în lumea noastră sătească.

Isprăvile lui Păcală de Petre Dulfu. — Editura Cartea Românească — București. (Editia XI-a revăzută).

Gruia lui Novac de Petre Dulfu. — Editura Cartea Românească — București. (Editia VIII revăzută).

Viața Românească — Iași. — Anul XIX No. 10, 11 și 12. Cunoscuta revistă ieșană a rămas aceeași publicațiune de prestigiu, având în jurul său personalitățile cele mai de seamă ale scrisului românesc. Ultimul număr, interesant și variat, ne aduce proza plină de sevă a d-lor M. Sadoveanu, Ionel Teodorescu, Lucia Mantu, I. Petrovici, Dragoș Protopopescu și alții, pe lângă studiile d-lor Petre Marcu Balș, Mihail Ralea, St. Procopiu, I. Știabeci etc.

Țara Noastră — Cluj. — Revista d-lui O. Goga și-a reinceptut apariția dela 1 Ianuarie 1928, în vechiul format cu colaborarea aceluiași distincțiune din trecut. Se adaugă colaborarea d-lor M. Sadoveanu, I. I. Agărbișanu, V. Osvald și alții.

Buletinul Institutului de Literatură pe anul 1927. Un studiu asupra pesimismului lui Eminescu de Henrieta Sachelarie.

Ideia Europeană — București. — An. IX No. 207.

Cosinzeana — Cluj. — An. XII. No. 4.

Zorile — Iași. — An. IV. No. 1.

Transilvania — Sibiu. — An. 58 No. 12.

Cântece din popor

Frunză verde trei lalele
Trecu aseară călare,
Pe la poarta dumitale.
Te zării la lumânare,
Cu cămașa albă floare.
Mă uitai printre stoluri,
Văzui ochii negrișori.
Mă uitai peste porții,
Văzui stârcul la o țâță...
De te vedeam peste tot,
Mă găsi ai poarta mort,
Mă găsi ai cu cal cu tot.

Spus de Leuștean C. Ecaterina din satul Bădițești.

Frunză verde și-o lălea,
Dare-ăr Dumnezeu să dea,
Să s'aprinică „stărmina” (pădure),
Să se facă drum prin ea,
Să vad pe mândruța mea,
Plimbându-se pe soșea,
Cu cămașa subțire.
Bătut fir cu lălea.
Și țâța prin ea.
Țâțe mici cu bordurile,
Scurtarea zilelor mele.

Auzite în com. Zegaia Bădițești.

Iosif N. Dumitrescu-Bistrița, învățător.

In amintirea lui N. Bălcescu

— 76 ani dela moartea sa —

La 19 Ianuarie a. c. în Aula Universității „Ferdinand I” din orașul nostru s'a serbat al 76 lea an dela moartea marelui istoric român N. Bălcescu.

În fața unui public numeros au conferențiat: rectorul Universității d. G. Bogdan-Duică despre „Iubirea lui Bălcescu și d. S. Dragomir prof. univ. despre „Bălcescu ca istoric și rolul său în revoluția dela 1848”.

Dl. Bogdan-Duică a arătat că până astăzi nimeni n'a vorbit nimic despre „Iubirea lui Bălcescu” cu toate că o iubire mai sfântă, a unei inimi de aur, a unui suflet desăvârșit cum a fost a lui Bălcescu, rar se află printre muritori: a remarcat printre alesele inimi sale pe Lucia Florescu, pe Elena Negri și Maria Cantacuzino.

Intr'o scrisoare adresată lui I. Ghica din Palermo, Maria Cantacuzino descrie pe Bălcescu ca un om blând, suflet nobil, bolnavicos, purureatrist; își aduce aminte din moment în moment de moarte; dar cu toate acestea exclamă de multe ori: „ei, și la urma urmei, ce-are a face (de oiu mari) România numai să trăiască...”

Conferința d-lui Dragomir, deși lungă (aproape 2 ore) a fost publicat într-o încordată atențiune. Călătoriile lui Bălcescu prin Ardeal la guvernorul Kosuth din Debrețin, la Budapesta când luptele revoluționare erau mai îndârjite, apoi tratativele cu ungurii și în special cu Kosuth pentru o unire în luptă a maghiarilor cu românii ardeleni contra Austriei și multe amănunte pe care d. Dragomir, un orator de seamă le-a pus în așa fel că păreau un film de cinematograf, în care zbuciumatul Bălcescu, cu inima plină de durere, luptă cu ultimele forțe pentru triumful cauzei române.

Cel mai strălucit capitol din conferința d-lui Dragomir a fost acela în care a vorbit despre întâlnirea lui Bălcescu cu Avram Iancu, în tabăra dela Cămpeni.

Două firi cu totul opuse: cel dintâi vorbăreț și gata de acțiune alături de unguri, crezător în vorbele unui ungur. Celălalt cu zămbetul amarăciunii în colțul gurii neîncezător, căci era moș și moșul nu spune durerea, ci și-o înăbușă în piept.

Cu toate acestea amândoi s'au împacă și au ajuns la o hotărâre comună, întârziată însă, căci cu trei zile în urmă, lângă „Vilagos” unde ungurii făcuseră „triunghiul morții” s'a zdrobit puterea lor. Bem și alți generali ba chiar și Kosuth au trebuit să se ștergă dinaintea cazărilor.

rei fusului: „Foltea 'n sus și Foltea 'n jos, Foltea vine pânticos”. — Tocmai cimitirul aceasta a zăpăcit pe cei cari au cetit zăpăcit de vânzare, din timpul lui Ștefan Vodă cel Mare (15 Martie 1490) în care se spune că Neacșa fata Hană ar fi vândut boierului Isac Visterniciu un sat pe Somuz, anume Fălticeni, unde a fost Stan Pântecu. Cum prin mealeguriile noastre, copilul s'au omul pânticos se zice că are foale, iar mamele se laudă: „am un șolțic de vechii și strică țărșul și de aci porni judecata ce dusă până după 1826, când, pe nesimțite, numele țărșului se schimbă, din Söldănești, în Fălticeni, dela satul învecinat Fălticeni-vechi!”

— Pân'acici, pricep; dar numele satului Fălticeni-vechi nu vine de la Foltic?

— Nu; învățatul filolog istoric B. P. Hajdeu ne spune că sufixul eni, dela sfârșitul oricărui nume, presupune oameni mulți din altă localitate. Deci Fălticeni n'ar fi băștinași, ci veniți de aiurea.

— Cam greu, vorba ghicitoa-

1) Vezi: Dicționarul Geografic al Județului Suceava de Serafim Ionescu.

În învâlmășeala acelor zile, chiar Bălcescu abia a putut scăpa cu tovarășii săi înbracați în straie moștești, pe câte un căluț cu ciubare pe spinare de drumul Arad, Caransebeș Belgradul Sărbesc.

A trecut apoi la Paris, de unde a plecat la Palermo, unde a și murit în groapa comună a celor săraci.

Simeon Rusu

Prin atelierile artistilor

Sculptorul

Gheorghiița

A reda în lemn — în diferite esențe de lemn — stări sufletești, sentimente și pasiuni, este o artă tot așa de puternică, cum este sculptura în ghips, marmură, piatră ori bronz.

Sculptorul Gheorghiița este un însuflețitor minunat al lemnului. El, cu răbdarea și cu perseverența caracteristică, da lemnului viață și mișcare — viața plină de simțire și mișcare plină de avânt.

Și ce e mai caracteristic la Gheorghiița, este că el sculptează în lemn, mult sufletesc. Ideile lui, concepțiunile lui sunt — mai toate — pline de un adânc misticism.

Ce frumuseți, adânci și înălțătoare, întâlnești în concepțiile lui prinse în masivitatea lemnului!

Gheorghiița — cu puterea lui de muncă — face operă de artist rodnic și frumos roditor.

Și cu cât se vor răspândi mai mult operele acestui sculptor, cu atât folosul obștească va fi mai mare.

Expozițiunea, care a avut-o acum, în luna lui Ianuarie, la „Căminul Artelor”, a fost dovada cea mai sigură și cea mai bună, că spusele noastre, de mai sus, sunt adevărate.

Hrisanth

Prețul abonamentelor:
lei 200 pentru învățători,
preoți, studenți și săteni;
lei 300 pentru autoritățile sătești; lei 400 pentru instituții particulare și de stat iar dela 500 de lei în sus pentru sprijinitorii acestei foi.

Colțuri de țară

„DIN TRECUT”

FALTICENII.

de SERAFIM IONESCU.

Prietenul Manolache este om înaintat în vârstă. De talie potrivită, smead, cu ochii căprui, ce par a fi acoperiți de un fel de ceață, sprâncenele îmbinate. Foarfecelă destul de rar se ating de pletele lui buclate. Conservator din fire, nu se poate împăca cu „modernismele la modă”. Toată

vara și-o petrece plimbându-se în coridorul din fața casei. Acolo, primește și vizite, mai ales țărâne, cari-i aduc fel de fel de burieni de leac. Afară de apă și ceaiul de teiu, nici o altă băutura nu pune-n gură. Se teme grozav de curent. Nici n'apucă bine să s'arate cei dintâi fulgi de omăt,

Dumineca vameşului și a fariseului

„Oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smereste pe sine se va înalța”.

Isus știa că nimic nu aruncă pe om în greșeli mai mari ca semeția. Știa deosemena că în jurul său sunt unii cari aveau încredințarea să ferească pe ucenicii și pe toți cei ce îi ascultau învățăturile să nu cadă în acest păcat atât de primejdios, lăsa rostul pilda aceasta:

„Doi oameni s'au dus sus, în templu ca să se roage, unul fariseu și celălalt vameș,

„Fariseul stătea drept și, astfel se ruga: „Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpitori, nedrepti, necredincioși în căsătorie, s'au ca și vameșul acesta. Poștesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte agonisesc”.

„Iar vameșul, de departe, de unde stă, nu voia nici ochii să-i ridice către cer, ci-și bătea pieptul și zicea: „Dumnezeule, fii milostiv mie păcătosului”.

„Zic vouă că acesta s'au pogorât mai îndreptat la casa sa decât acela. Fiindcă ori cine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smereste pe sine se va înalța”.

Casa Domnului e întotdeauna deschisă, atât celor buni, cât și celor răi, celor bogăți ca și celor săraci.

Dumnezeu, în marea Sa bunătate revarsă razele binefacătoare ale soarelui peste toate făpturile Sale, fără să facă vre'o deosebire, lăsând pe fiecare să-și croiască drum prin viață.

Oamenii, ca înfățișare sunt la fel, sufletele lor se deosebesc și numai singur Dumnezeu poate citi în ele ca într'o carte deschisă și după suflute, după faptele ce isvoresc din suflute, El va da fiecăruia ce i se cuvine.

În biserică au intrat doi oameni să se roage: unul fariseu și altul vameș.

Cuvântul „fariseu” înseamnă deosebit, adică ales.

Evreii în vremea Mântuitorului erau împărțiți în trei tagme: farisei, saducheii și esseii. Tagma fariseilor cuprindea pe oamenii cei mai aleși ai poporului evreu.

Aceștia erau cât nu se poate mai mândri că știu legile și le păzeau înlocu. Numai ce se socoteau oameni, iar poporul și mai ales străinii, erau pentru ei în fel de urmărită, cu care nu voiau să aibă nici-o atingere. Îndeplinind cu multă răvnă anumite forme ale legilor socoteau că e de ajuns pentru a se numi oameni de treabă. În fapte însă, cei mai mulți erau niște fățarnici, deaceia Isus niciodată nu pierdea prilejul

pentru a-i biciui așa cum se cuvine, înfiorându-i cu toată asprimea, numindu-i pui de năpârca, morminte sparte pe dinafară, iar înăuntrul pline de viermi.

Vameșii, ca și azi, erau slujbași ai statului, puși să supravegheze negocilul din lăuntrul s'au din afara țării lor.

Isus pentru a întări mai mult însemnătatea pildei sale ne pune în față pe acești doi oameni, fiecare cu suflul său, cu gândurile sale, cu credința sa.

Fariseul își închipuia că este cel mai drept și înțelept om de pe fața pământului și de aceea se bătea cu pumnul în piept și se lauda cu nerușinare chiar în fața lui Dumnezeu.

Înfumurat peste fire pentru cele ce făcea în viața de toate zilele, postind de două ori pe săptămână (cum scria legea) și plătea dăjdiile către stăpânire, credea ca aici se încheie tot rostul vieții pentru a se considera vrednic de fericea pamântescă și cerească și că a ajuns culmea desăvârșirii și a bunătății...

Dimpotrivă, în fundul bisericii, ascuns de ochii lumii, vameșul, smerit, cu ochii plecași, se ruga lui Dumnezeu. Își da seama că de mic era el față de atât puternicia Creatorului și cu toată strădania lui de toate zilele, nu va ajunge niciodată să fie desăvârșit în fața lui Dumnezeu. Viața e plină de griji și de nevoi, omul e supus greșelilor și oricât ar voi să îndeplinească voia lui Dumnezeu, tot nu va putea să ridice glasul zicând: „Sunt drept și drumul înțelepciunii dumnezeiești am urmat”.

Isupte sunt la tot pasul, însă răvna, de a căuta adevărul și dreptate nu poate îndrepta pe calea mântuirii veșnice.

Era fariseul atât de împăcat sufletește încât să-și bată pieptul, laudându-se cu faptele lui în fața lui Dumnezeu? Era vameșul atât de păcătos încât să nu-și poată ridica nici ochii către cer? Nu! Însă deoparte e semeția omului care judecă lucrurile cu mintea lui mărginită, socotindu-se pe sine întruparea bunei, dreptății și adevărului, iar în cealaltă parte e smerenia omului cumpătat, a cărui preocupare este de a căuta să-și drămuiească faptele, încât să nu aibă nici odată prilejul de a se simți micșorat în fața lui însuși, în fața oamenilor sau în fața lui Dumnezeu...

Em. C. Pasculescu — Orlea

Plante Farmaceutice oficinale

Condițiuni climatice: clima, vânturile, precipitațiunile și solurile.

de Farmacist Colonel GH. P. GRINȚESCU.

Înt'o serie de articole, am arătat, în linii generale, ce trebuie să se facă la noi în țară, pentru cultura rentabilă a plantelor farmaceutice. Acum vom trece, arătând factorii cei mai de seamă de care trebuie să ținem socoteala, în reușita acestor culturi.

Acești factori sunt: **Clima, vânturile, precipitațiunile și solurile.** În acest articol vom trata foarte sumar despre clima, iar în alte articole despre ceilalți factori.

Din punct de vedere al vegetațiunii, țara noastră se împarte în mai multe zone. Fiecare din aceste zone, are câte o vegetațiune deosebită, datorită **climei.** Deci clima are o mare importanță, în răspândirea plantelor.

România fiind situată în interiorul și în partea de răsărit a continentului european, în apropierea unei mari lipșite de curenți, are un climat deosebit de alte țări. Acest climat deosebit se mai datorează deosebit pe de o parte orografiei foarte variată, iar pe de altă parte lipsei de adăpost a acestei țări către Rusia, ce posedă un climat rece, pe lângă faptul că Marea Neagră, ne desparte de climatul sud-estic, iar Balcanii, Carpații sârbești și Alpii Dinarici de climatul continental mediteranean. Pe lângă acestea, dacă ținem seamă de manifestățiunile meteorologice și alte condițiuni, toate la un loc, ne dă un climat propriu al țării noastre, numit **climat danubian.**

Cu toate acestea, în partea vestică a Olteniei, în sudul Munteniei și în unele părți ale Dobrogei, climatul românesc devine mai dulce, față de restul țării. În general clima noastră fiind influențată, de temperatura, de lumină și insolație, de precipitațiunile atmosferice și de umiditatea relativă a aerului, ne procură o primăvară cu zile reci și nopți adesea înghețate, dăunătoare vegetațiunii aflată în desvoltare, care perioada de la 15 Mai trece brusc la călduri de vară.

Această perioadă după desghet ne oferă o primăvară relativ scurtă, din care cauză vegetațiunea reînviată, în tot timpul rece, crește greu, desvătăndu-se cu toată vigoarea de îndată ce sosesc ploile necesare și căldurile de vară. După trecerea verei, sosește toamna cu o temperatură mai mare ca a primăverii și tre-

ceera spre iarnă se face prin o răcire uneori foarte bruscă.

Alte ori, toamna are zile călduroase până în Decembrie, mai cu seamă în Oltenia de sud în regiunea unde sfârșesc dealurile, apoi în centrul Munteniei spre București și în Dobrogea mai cu seamă în văile dela valea chea graniță. Aici migdalul și smochinul cultivat rezistă foarte bine și nu suferă de asprimea iernei. Deci având o iarnă lungă, o primăvară și toamnă scurtă, o vară ce începe din Mai, cu ploii până prin Iunie, după care vine regulat o secetă ce ține până pe la sfârșitul lui Septembrie, după care urmează o perioadă scurtă de ploii, necesară a spăla pământul, ne impune de a da toată atențiunea precipitațiunilor atmosferice, atât de necesare culturilor de tot felul.

Poile de vară sunt rari și adesea însoțite de furtuni cu grindină care prin mărimea gheței aduc pagube însemnate semănăturilor. În ceia-ce privește căderea ploilor, cantitatea de apă este mai mare în regiunea munților și a dealurilor mari, ce variază între 600—900 m.m. precipitațiuni. Pe podișul Moldovei aceste precipitațiuni sunt între 400—500 m.m., în Muntenia și Oltenia cam între 400-600 m.m., Dobrogea împădurită 600 m.m., cea ne împădurită și Teliormanul cam 400 m.m.

Ori care ar fi cantitățile de apă ce primește solul României, se constată o mare variațiune în repartiția ploilor de toamnă și primăvară.

În general lipsa de ploaie este mult mai mare în regiunile neimpădurite decât în regiunile împădurite, care primesc anual o mai mare cantitate de apă, la intervale mai regulate, urmate și de o căldură mai plăcută și fără arșiță. **Deci împădurirea ori cearii loc nefolositor, este o chestiune de mare importanță și trebuie să-i dăm fie-care toată atențiunea pentru-că are darul de a ne aduce ploii regulate, suntem feriți de vânturi năpraznice și nu procură o temperatură mult mai ridicată și folositoare ori cearii fel de culturi.**

Cetiți și Răspândiți „Cultura Poporului”

Em. C. Pasculescu — Orlea

nu vezi în el de cât păpușerie, maimușerie, o adunătură mai mult de borșași...

— A-ha!... Acum mi-ai căzut în labă. Am avut dreptate să spun că sunteți slabi de ingeri.

— Cum așa?

— Când, cu vre-o 30 ani în urmă am vizitat Fălcieni, iar marocul era încă în floare. Mi-a plăcut nespus de mult așezarea țârgului, pe un podiș scurt, între ape, cu căsuțele lui înconjurate de grădini și livezi. Spune-mi însă ce ai făcut voi nu numai pentru înflorirea țârgului ci și pentru bună starea lui economică și industrială?

— Ce fel, dar cum văz, nu-l cunoști. Avem fabrici de cherestea, nu una, ci trei, o fabrică de mobile, o moară sistematică și alte două cu benzină, apoi, două tăbăcării, fabrică de ulei, de săpun și de frânghii...

— Toate folosite pentru spânzurat netrebnicii, mă întrepruse prietenul. Geaba, ori cât mi-ai toca și ț-i-ai lauda țârgul, nu mă vei scoate din convingerea ce mi-am făcut mai zilele trecute, când am vizitat din nou Fălcieni. El a rămas același și iar același, după cum îl cunoșcusem,

cu aceași birjari murdari, aceași, casapi, brutari, pescari, toți străini.

— Glumesci, ori vorbești serios, C. C. Manolache?... Dar, n'ai văzut că acum avem și electricitate?

— Da, da!... Aveți electricitate, ca să se poată vedea mai bine și noaptea-necurătenile țârgului; ba, să nu pufuești de răș? am văzut pe ulița mare înșirate câteva panere de niule pe care le-au ros caii flamânzi ai birjarilor. Dar, în schimb, colbul te orbește și te înnăbușe, când e glod te îneci și pe timp secetos nu gasești un pahar de apă curată. Numai Dumnezeu și clima cea sănătoasă va scăpa; altfel, v'ar sunge boliiștile.

— Lasă, că și d-ta ești unul dintre cei veșnic bănuelnici.

— O fi, dar, mai spune-mi, cum se face de a-ți lasat să se sapa drumul cripilor, dela uzina la gară, pentru ca să mănânce și să surpe trotuarul de ce bine de rău era; căți pomi s'au mai plantat pe străzi, afară de cei, în mare parte periți, lăsați de Matei Miloș?... Astea, tot n'ar fi nimic; dar pe când odinioară locuitorii de alt rit abia îndrăzniseră să treacă hotarul lasat de Bașota — știți, la respintea cea mare, din

fața farmaciei Kiselevk — azi, ei s'au întins peste tot țârgul și din cei 12000 locuitori, aveți 8—9000 străini.

— Așa-i, ce poji să le faci dacă au drepturi și capitaluri?

— Da, ci au și capitaluri; iar vouă — să nu te superi — vă lipsește cel mai de seamă dintre capitaluri — capitalul moral, voia de a fi mai români în țara voastră, în țârgul vostru.

— Și, ce mai stațiune climaterică și frumoasă și sănătoasă s'ar putea face în Fălcieni!

— Cât despre simfintele noastre naționale, nu-ți dau voie să te atingi. D-ta ai uitat că de aici au ieșit un Nic Istrate, Nicu Gane, Beldiceni — tatăl și fiul, — un Mih. Sadoveanu, Victor Soldanescu, Băeșu și alții...

— Unii răposăți și toți duși din țârg și din județ; iar voi și ai ră-mas ca să vă molipsiți dela ceia ce are Bucovina. Spune, ce-a mai rămas românesc la voi? Județul, care timp de aproape 150 ani a făcut legătura suflutească între Moldovenii de dincoala și dincoace de fosta graniță, în loc să-i pas-trăreze numele de Suceava noua sau Baia, și l-ați schimbat în Fălcieni. Și în aceasta capitală oropșita de

județ, ați înlocuit până și numele străzii Sucevei, prin al unui poli-tician încă în viață.

— Pare că ați avut intenți-a ca să nu rămână nici un nume amintitor al timpurilor străbune. Și apoi, mai aveți dreptul de a vă numi urmașii descălicătorilor Moldovei?... Păcat, mare păcat!

Către cititorii și abonații noștri

O foaie se scoate cu multe greutate. Cheltuielile sunt așa de mari în timpul pe față, încât fără ajutorul abonatului foaia este adesea între viață și moarte. De aceia rugăm pe toți abonații și sprijinitorii acestei foi, să ne trimeată plata abonamentelor rămase în urmă, căci numai așa foaia aceasta va putea duce mai departe faclia culturii în rândurile largi ale neamului.

JOCURILE NAȚIONALE

de M. VULPESCU.

Cu jocul popular românesc ajungem la gest și atitudine, la o variație infinită de mișcări, pe care dansatorul ori dansatoarea le fac pe pământ și în aer. Dansurile în afara de muzica ce le însoțesc, ne fac să asistăm la acea manifestare numită coreografie, cari a preocupat pe artiștii plastici și în deosebi pe compozitorii de muzică. Cu ajutorul documentelor pe cari ni le-au păstrat antichitatea putem face astăzi diferența în ceia ce aparține fiecărei rase, fiecărui popor.

Învărtită

culeasă în județul Hunedoara (Deva) de M. VULPESCU.

Acest lustru l'am observat nu numai aci dar și în occident, în marile centre. Când acum doi ani, un mare Muzic-Hall din Paris a anunțat că va aduce o re-culmi de perfecție, pe când muzica cu complexitățile ei în compoziția mare, (pentru redarea sonorităților) nu este de cât un copil în fașe.

În ultimii ani am putut asista la diferite manifestățiuni coreografice, ce ni s'au părut pe lângă baleturile corește, de exemplu, de o prea copilarăscă concepție. Noi credem că aceste forme noi de dansuri, sunt tot atât de serioase ca și baletul rus. Ele vin prea târziu pe continent, căci înțelegerea lucrurilor și a faptelor în deceniile trecute, nu admitea asemenea manifestări de cât sub formă de distracțiune rară. Acum vedem însă că aceasta nu era decât fondul adevărat coreografic al acelor rase primitive (Negri, Piei Roșii, Tibetani etc.) Nu trebuie să uităm că arta coreografică rusa, are ca fond esența dansurilor populare rusești. De sigur și ele au scandalizat când au apărut, detronând „Panieurile” din opera „Castor et Polux” de Rameau, (Epoca lui Ludovic al XIV) și cari la rândul lor uitaseră draperiile grecești.

Și noi nu pierdem însă curajul. S'au dus Valsul și polka așa cum au venit, și așa ori să se ducă și cele ce-or mai veni, căci fondul suflutesc cere fiecărei rase să rămână ceia ce este. Cu toate influențele ce vor acționa asupra sufluteului, el rămâne întotdeauna personal.

Spuneam când am vorbit despre cântecul popular că în cercetarea noastră pentru a descoperi cărei rase aparține un cântec popular ce am auzi, ceia ce se imprimă în noi ca prim argument, este impres'a ce se degajă din acel cântec ea este aceia care ne dă cea mai dreaptă judecată, deși elementele muzicale ce o compun sunt aceleași pe tot pământul.

Lucru ușor de constatat. Se poate compune în Do major, atâtea cântece câte rase sunt și fiecare mare

compozitor al rasei respective ne poate compune un cântec ce din atmosfera ce se degajă poate fi Rusec, Francez, Spaniol, Românesc. Tot același lucru se petrece și cu dansul. Aici avem însă mai puține dificultăți deși s'ar părea că ele sunt mai numeroase.

În deosebi de muzica lor ce împun ritmuri atât de diferite, în deosebi de coreografia lor ce'i atât de caracteristică, ne vine în ajutor ca factori decisivi: 1) Costumul care ne fixează silue, și variațiune infinită de culori, elemente primordiale de cele mai multe ori; 2) Sufluteul neamului.

Cine n'a trăit o seară de joc într'un han? În sala cea mare sub lumina roșiatică a lămpii agățată de tavan cînd se încheagă cercul jucătorilor la un „Bruleu” ori la o „Horă” care în sunetul strunelor se învîrte mereu, crescînd și tot crescînd, formînd hori în hori în ritmul pasului indicat de muzică? Cine n'a simțit în acele momente cum sufluteul dă ghes firii spre a o aprinde tot mai mult și tot mai tare? Cui n'a rămas ca o vedenie de vis armonia aceia de culori a neîntrecuților noastre costume, de la țară, din care se desprindea capete invăpăiate de flăcări sprinteni și fecioare ușoare, ce cu fețe transfigurare de dorul dansului și a celui ce'l simțea aproape, stringîndu'i mijlocul ori umărul, parca a pluti pe aripi nevăzute? Ș'acum parcă simt podeaua cum ceda, la crîșna din Cîndești supt ritmul năpraznic al înflăcăraților la joc. (Va urma)

Societăți de ajutor pentru săteni

În comuna în care m'am născut eu, am observat de multe ori că sătenii căruia i-a murit o vacă, un bou sau un alt animal de muncă, începe să-i bată sărăcia la ușă. Mîna lui dreaptă, vita de muncă i-a pierit și de cele mai multe ori n'are cu ce-o înlocui. Ori care ar fi ajutorul medicului veterinar, nici odată el nu va fi de ajuns pentru evitarea acestor rele. Bolile cosesc ca și altă dată; fara ca bietul agricultor să aibă cu ce le întămpina. E bine deci să ne asigurăm avutii din vreme, să fim prevăzătorii.

Cel mai nimerit fel de a ne asigura însă nu este decât tot unirea și buna înțelegere. Ce bune roade ar da de exemplu societățile de ajutor pentru cazuri de moarte a vitelor! Ele ar da roadele cele mai frumoase.

Dacă într'un sat s'ar în-truni câte 2—300 de săteni și ar da fiecare câte o sumă, de exemplu de 200 lei pe an, pentru asigurarea vitelor de muncă, s'ar strînge un fond de 40.000 — 50.000 lei, care în anii următori ar crește, deplus la bancă.

Cînd cutărui nenorocit îi moare o vacă s'au un bou se va socoti de către o delegație de căți va membri valoarea animalului și i se va scoate din bancă suma necesară cumpărării animalului pierdut.

În felul acesta ajungem să ne ajutăm unul pe altul în așa chip, încât nici odată nu vom putea spune că murind-mi vaca, mi-a sosit sărăcia rînjind în prag.

Azi ajut eu pe altul, mâine toți ceilalți mă ajută pe mine, căci nu știu ce se poate întâmpla cînd ț-i-e lumea mai dragă.

Lucrul cel mai nimerit ar fi ca o astfel de societate să se formeze pe bază de statute, alegîndu-se membri de conducere și fixîndu-se toate regulile de funcționare din vreme. Simeon Rusu

Medicină populară Sifilisul e un mare pericol social

Este azi o axiomă că sifilisul este mare pericol social. E un pericol din următoarele puncte de vedere:

- 1). Turbură sănătatea și viața individului.
- 2). Pricinuște pagube materiale și morale în familie.
- 3). Mărește numărul copiilor morți prin puterea ce are de a transmite otrava moștenitor.
- 4). Degenerază speța umană.

A). Răul pe care-l face individului Majoritatea oamenilor e convinsă de acest lucru. Este inexplicabilă însă nepăsarea cu care se primește această boală înfricoșătoare Sifilisul este o boală serioasă, foarte gravă și foarte lungă și molipsirea foarte mare. Apare sub diferite aspecte și dintre cele mai curioase. Microbul boalei e foarte puternic și de o vitalitate foarte mare. Nu-i marantă în corpul omului care să nu fie atacat de acest microb. Numărul sifiliticilor este atât de mare că pune pe gânduri pe toți cei luminați. Mai dureros e faptul însă că foarte mulți nu-l tratează sau nu știu că-l au. Pentru o cât mai ușoară și repede înțelegere a răului ce-l face individului această boală, extragem din o foarte importantă statistică publicată de profesorul Dr. A. Fournier datele de mai jos:

Leziuni ale organelor genitale	271
" limbet	266
" gurei	215
" gâtului	107
" oaselor	519
" " nasului	229
" încheeturilor	22
" mușchilor	16
" tubului digestiv	8
" plămânului	23
" inimii	6
" vaselor de sânge	13
" ficatului	9
" rinichiului	31
" ochiului	110
" urechii	24
" creierului	758
" măduvei spinării	135
" Nebunie	83
" Paralizii	200

Statistica e făcută pe 4400 cazuri (4 mii bărbați și 400 femei). O singură și simplă privire e suficientă pentru cel ce vrea să înțeleagă, de a-și da seama de gravitatea acestei boli. Creierul, măduva spinării, nervii, aceste nobile organe ale trupului omenesc sunt foarte serios atacate.

Dr. APOSTOL

(va urma)

Știri culturale

din Câmpina

"Ateneul popular B. P. Hașdeu", din orașul Câmpina, își urmează, cu regularitate, ciclul de conferințe, anunțat pe anul 1927-1928.

Aceste conferințe se țin în sala "Asociației funcționarilor din petrol", acum însă, expirând contractul, Ateneul Hașdeu trebuie să primească, ba la școala primară No. 1 de băieți, ba la liceu.

Dl. St. Ionescu, președintele Ateneului speră că se va putea stabili ca pe viitor conferințele și producțiile Ateneului, să se țină numai în sala de festivități a liceului de băieți.

Prima conferință ce-a avut loc anul acesta (1927-1928) a fost în Octombrie, când a vorbit dl. N. Bazarlia despre: "Influențele românești în orient".

A urmat apoi conferința d-lui Mihai Negru, despre "tineretul român și sentimentul demnității omenești".

La 18 Decembrie s'a ținut o șezătoare artistică literară, la care au dat concursul d-nii: Emanoil Bucuța, Jean Bart (Botez), Vasile Militaru și alții. Duminică 8 Ianuarie 1928, a conferențat dl. profesor N. Iorga despre "poezia franceză dialectală", după care, elevele școlii de misnare din Valeni, au jucat piesa d-lui Iorga: "Fata babei și a moșneagului".

Dl. Paul I. Papadopol, profesor din București, a ținut Duminică 15 Ianuarie, o conferință vorbind "Impotriva scrierii imorale".

Conferința a fost urmată de producții artistice, declamații, muzică vocală și instrumente.

Conomy

Scrisori din toată țara

De prin Banat Deschiderea Teatrului din Timișoara

Noul teatru, o bijuterie în stil bizantin, opera inginerului Duiliu Marcu din Craiova și a inginerului Suciu din Timișoara, și-a deschis larg porțile.

Trupa teatrului național din Craiova, sub conducerea D-lui Boțoiu, compusă din valoroase elemente a debutat cu mare succes, jucând Poemul dramatic "Trandafirii Roșii" de Zaharia Bărsan.

Nici odată teatru timișorean, nu a intrat atât români și nu a avut sala ticsită până la ultimul loc.

A fost prea mare entuziasmul, prea puternică mulțumirea și satisfacția românilor, prea covârșitor succesul artistilor, ca această "bucurie românească, să nu producă furia câtorva gazetari minoritari, dând alarma ca mult trâmbițată "Cultura minoritară e în pericol". Prea era mare diferența între trupele maghiare și germane, cari au jucat la noi și afluența, superioritatea artiștilor, ca și valoarea pitteșelor jucate de trupa românească.

Sămânța bine aleasă și în loc rodnic sămânță de Reg. 10 Roșiori a rodit așa de frumos, încât faptele încep să fie imitate.

Comandantul Reg. 5 Vânători, Dl. Colonel Dănilă a organizat în sala de ocamdată improvizată a casei ostașilor două șezători. Programul aceluiași ca și la Roșiori. Succesul tot atât de înalt și entusiast.

Ziua de 24 Ianuarie a fost sărbătorită cu mare solemnitate la teatru nou. Dl. Inspector general școlar Ion Petrovici, vorbește despre importanța covârșitoare pentru neamul românesc, a evenimentelor petrecute în anul 1859, la 24 Ianuarie.

Un program, bogat, pentru răsuțita căruia au colaborat, toate școlile de la licee de băieți și fete, normală, până la Școala Politehnică.

Artiștii Craioveni au dat concursul lor jucând, poezii "Unirea" de S. Boțoiu.

Alt eveniment mare a fost concertul corului "Cântarea României" de sub conducerea D-lui Marcel Botez". Concert înalt și de încredere în noi, de mândrie națională, de înaltare sufletescă.

Pe când presa românească se întrece în a prea mari, aceste manifestări, cea minoritară, de astă dată a făcut. Este recunoașterea unei superiorități.

Grenadur

DIN BALȚI

Căminul cultural "Pr. Mateevici" din comuna Slobozia-Balți a organizat o frumoasă serbare, urmată de bal, dat în sala teatrului din Gara mare, Balți. Scopul șezăturii a fost strângerea fondurilor pentru înzestrarea căminului cu o bibliotecă populară. Programul serbarei a fost compus din recitări, coruri frumos executate sub conducerea inv. Jipa Lazar, și o piesă de teatru școlară jucată de elevii absolvenți ai școlilor Slobozia și Gara Balți. Rezultatul moral și material al șezăturii a întrecut așteptările.

In seara zilei de 16 Ianuarie, în sala cinematografului "Modern" din localitate a avut loc un concert, dat de asociația de muzică de cameră "lași", compusă din profesorii conservatorului de muzică de lași. Programul concertului a fost compus din diferite bucați din Rubinstein, Beethoven, Glazunof, Ciaikovski admirabil executate la vioară, violoncel și pian.

In localul liceului "Ion Creangă" s'a ținut adunarea generală a părinților. De către Comitetul școlar al liceului s'a dat citire gestiunii anului expirat, aprobată de adunare.

S'a discutat și aprobat apoi bugetul comitetului pe anul curent, calculat la venituri și cheltuieli în suma de 3.535.000 lei. In urma propunerii părintelui C. Balceanu, directorul liceului, s'a hotărât să se intervină prin deputații județului la ministerul instrucției pentru ca acesta să întrețină pe viitor clasele extrabugetare 3-a și 4-a.

Din Județul Argeș Spre sufletul poporului

Spre satele încă pline de întunec, sufletele mari și generoase își îndreptă privirile, cu dorul de a duce acolo lumina din lumina sufletului lor. Școala normală de băieți din Pitești unde se pregătesc tinerile vârstare, cari vor ține aprinsă făclia culturii în inima poporului, a făcut un gest vrednic de luat în seamă și de admirat. Înființarea și tot odată înaugurarea unei biblioteci populare cu numele de "Regele Ferdinand I", în comuna Stolnic, în frunte cu directorul Radu Petre s'au dus în satul Stolnic pe cările de cărți alese pentru popor. Acolo alături cu vrednicul inspector școlar Victor Protopoulos au înaugurat biblioteca din care sătenii vor primi învățături frumoase și folositoare. Inaugurarea a fost însoțită și de o serbare a cercului învățătoresc și a celui prețesc!

Dl. Stan Glanț directorul școlii și președintele cercului cultural, domnișoara Cecilia Ștefanescu, dl. Gh. Constantin și d-ra Gherghina Constantin, au încadrat serbarea cu coruri, poezii, jocuri naționale și dialoguri morale, spuse cu mult farmec de copilașii care primeau lumina dela vrednicii lor învățători. D-nul Radu Petre, directorul școlii normale a vorbit sătenilor despre rostul bibliotecilor populare la sate - spunând că cel mai apropiat prieten al omului este "cartea" Domnia sa a schițat apoi programul de muncă al școlii normale, spunând că odată pe lună vor fi în mijlocul sătenilor pentru a organiza șezători culturale, serbări cu caracter religios, moral, național și didactic.

Se va ține sătenilor conferințe despre scriitorii români, despre veevozii mai de seamă ai neamului nostru și despre oamenii mari ai țării. Domnișoara M. Ionescu profesoară de fizică și chimie la școala normală de băieți a făgăduit un premiu de 100 lei pentru școlarul s'au școlării care va face cea mai frumoasă faptă săvârșită în timp de o lună.

Domnul inspector școlar Protopoulos, a vorbit apoi sătenilor îndemnându-i spre călăușul mai multă lumina, mulțumind apoi d-lui director al școlii normale pentru dragostea ce o are pentru ridicarea poporului.

După terminarea serbarii, biblioteca a fost încredințată, d-rei Cecilia Ștefanescu, învățătoare în Stolnic.

Din tinutul Botoșanilor

Căminuri culturale în Albești și Buimăceni

Insulele de nevoia răspândirii cât mai mult a culturii în rândurile sătenilor, învățătorii din comuna Albești și Buimăceni au hotărât înființarea a două căminuri culturale. Cunoșcând vrednicia, nădăjdind că în curând vom avea ocazia de a vorbi despre trecerea la fapte și a sublinia sfârșitul depuse în acest scop. Nădăjdind deasemenea, că și sătenii vor înțelege să sprijine cât mai solid aceste năzuințe ale învățătorilor, dînd și atenția cuvenită sfaturilor ce vor căpăta.

Local nou de școală. -- Învățătorul I. Zamfir din Mascăteni se străduiește să adune fondurile necesare, treburtoare pentru construirea unui nou local de școală, cel vechiu fiind neîncălzit și în așa stare încât nu mai corespunde cerințelor. Cu fonduri dela ministerul respectiv, dela prefectura județului și cu ajutorul moral și material dat de Doamna Mariette Ghika, sint speranțe ca în primăvară să înceapă chiar lucrările.

D-na Mariette Ghika, proprietara moșiei Mascăteni, a și donat terenul trebuincios nouului local de școală și va darui materialul necesar care va fi trebuincios.

Fapta D-nei Ghika, vorbește de la sine și locuitorii, găsesc încă un prilej de a-l mulțumi caluros și cu recunoștință.

I. L.

Manifestări culturale în Ilfov

Județul Ilfov are norocul să fie administrat de prefectul Ghițaș, un înțelept al problemei culturale la noi, vechiu dascăl, fost multă vreme inspector școlar, autor didactic și integru om al școalei, așa precum astăzi este un priecup și harnic conducător administrativ.

Acest neobosit prefect, în colindele sale prin județ, are grija să organizeze frumoase și pilduitoare prilejuri de propagandă culturală în centrele mai prielnice ale județului, unde elementele mai luminate ale comurilor vecinase se adună și se consfătuiesc asupra mijloacelor potrivite de propagandă culturală, la o laltă cu cei câțiva profesori, publiciști și conferențieri din București, cari însoțesc pe prefect în această propagandă culturală și unde elevii și elevele diferitelor școli se produc, dând astfel prilej învățătoarelor și învățătoarelor să se distingă și să fie răsplățiți pentru osteneala lor.

Așa s'a întâmplat dănați cuintrarea dela Buftea, așa s'a întâmplat și Marți 24 Ianuarie, aniversarea unirii tuturor rominilor, cu intrarea culturală dela Bolintinul din vale, unde prefectul Ghițaș însoțit de d. St. Brădișteanu președintele funcționarilor pu-

blici, de ajutorul de primar al Capitalei d. Mihail Berceanu, tot așa de neobosit propagandist cultural și de inspectorul general Costescu, de inspectorul Capitalei Cherciu, de publiciștii și ziaristii V. Militaru, Leontin Iliescu, Gh. Lungulescu conferenționarul casei școlilor, V. Biliurescu și alte persoane oficiale dela centru, sosind în Bolintinul din vale, au ținut în sala de spectacol de acolo o consfătuire la care au făcut interesante propuneri: prefectul Ghițaș, aj. de primar M. Berceanu, St. Brădișteanu, inspectorii generali Costescu și Cherciu, Gh. Lungulescu, Leontin Iliescu, profesorul Petre Ghițaș și alții.

Au urmat producțiile elevilor și elevilor diferitelor școli concurente: coruri, recitări, lanțuri, exerciții gimnastice, dialoguri, sub conducerea învățătoarelor și învățătoarelor respective, după care prefectul le-a mulțumit în cuvîntând premiile egale în bani pentru conducătorii cari s'au distins.

Intreaga comună în sărbătoare, a vibrat calduros la această manifestare culturală atât de reușită și a avuționat entusiast pe prefect și însoțitorii săi.

V. B.

Din Coțmani (Bucovina)

In urma vacanțelor sf. Sărbători, activitatea culturală a reînnoșit în acest colț de țară din Nordul Bucovinei. Astfel în ziua de 24 Ianuarie s'a serbat Unirea tuturor Românilor. Serviciul divin a început la orele 9. a. m. la biserică Sf. Nicolai din localitate, la care, au luat parte toate autoritățile împreună cu școlile.

După terminarea serviciului divin, s'au retras cu toții în sala de gimnastică a liceului "Dimitrie Cantemir", unde D-l Straton a ținut o conferință interesantă, arătând rostul și însemnătatea zilei, sacrificiile și greutățile ce au avut de înfruntat Românii pentru ideea Unirii celor două principate, Moldova și Muntenia, fara de care nu s'ar fi putut face marea Unire din 1919.

După aceasta Corul liceului, condus de maestrul I. Braha a intonat câteva cântece naționale; au urmat recitări, și'n urmă piesa "Turnu-Magurele" jucată de artiștii Teatrului Național din Cernaui, veniți în acest scop.

Seara la orele 9 artiștii Teatrului Național au jucat cu mult succes piesa "Extremul". De remarcat e că artiștii Teatrului Național din Cernaui depun multă muncă și interes în regiunea noastră. In aceeași zi grupa de artiști s'au împărțit în trei părți; o parte au jucat la Coțmani, o parte la Zastava. iar alta la Vășcauți.

Ion Gh. Lucescu

Din Săcuime

Sărbătorirea Unirii Românilor de pretutindeni s'a făcut și în orașul nostru cu un fast deosebit.

Înainte de masă s'a oficiat un serviciu divin de către protul Nicolae Dima, care a ținut și o cuvântare ocazională, stăruind cu multă însușețire asupra momentelor istorice din trecutul Neamului Românesc.

După masă la ora 3 s'a desfășurat programul festiv a școlii noastre în sala de gimnastică a școlii primare.

Ca prim punct al programului a fost: "Traiască Regele", cântat de corul liceului de băieți, de sub conducerea maestrului cu multa preciepe Eugen Arișanu, profesor de liceu.

Dl. revizor școlar Ioan Dima a vorbit despre însemnătatea zilei de "24 Ianuarie", relevând factorii determinați în luptele noastre istorice.

Au declamat elevii al liceului de băieți poeziile lui Vasile Alexandri: "Oda ostașilor români", "Banul Marăneș" și "Balcanul și Carpații".

Corul liceului de băieți s'a mai produs cu cântările: "Sus inima" și "La noi e cer senin".

De multa gingașie au fost jocurile naționale: Troaca" și "Hodoroga", jucate de un grup de fetițe ale școlii primare de Stat, preparate de d-ra Aurelia Macedon, învățătoare.

Ca încheiere s'a jucat piesa "Cinematograful", în roluri cu elevii liceului.

Intreg programul a avut un succes frumos, dovadă aplauzele deosebite ale publicului numeros ce era de față.

Ioan Iordache

Iubiți Cititori? Nu uitați plata abonamentului.

Rugăm pe toți colaboratorii și corespondenții noștri să redaceze manuscrisele cîteș și pe o singură pagină, căci alfel întâmpinăm multe greutăți:

Parlamentul a votat o lege, prin care sunt scutiți de pedeapsă și amendă toți acei ce până la data de 1 Noiembrie 1927, vor fi făcut vreo abateri dela legea pădurilor, abateri ce vor fi fost judecate, dar neexecutate până în prezent.

Nu vor putea intra în dispozițiunile acestei legi antreprenorii, acei ce exploatează păduri, industriașii și alți întreprinzători, ce vor fi comisi contravențorii prin pășunare, tăiere sau furt de lemne,

Cercul profesorilor seculundari și-a sărbătorit în ziua de 29 Ianuarie, 25 de ani de existență.

Din partea Ministerului Instrucțiunii a luat parte d-l Chirișescu, Secretarul general al ministerului.

Primăria Municipiului București a hotărât ca cu ocazia împlinirii a 60 de ani, a D-lui I. Brătescu-Voinești, cunoscutul nostru scriitor, să i se doneze un loc de casă în bulevardul Mărăcești.

E o frumoasă atențiune ce se da scriitorului românesc.

Se știe că vecinii noștri Unguri, departe de a se astâmpăra, caută veșnic să provoace statele vecine și să calce toate tratatele de pace. Așa nu de mult s'a descoperit un mare transport de arme adus fără vdie din Italia în Ungaria, contrar înțelegerii avute de a nu se putea înarma fără autorizația Ligii Națiunilor.

Acum statele Micii Înțelegerii, România, Cehoslovacia și Jugoslavia au făcut o energică și îndreptățită întămpinare pe lângă Liga Națiunilor spre a lua măsuri ca asemenea lucruri să nu se mai întample, iar pacea europeană să nu fie clătinată.

In ziua de 5 Februarie va avea loc în comuna Obrejița, jud. R. Sarat, căsătoria colaboratorului nostru Constantin Georgescu Obrejița cu d-ra Teodorina Popescu.

Uram toată fericirea noilor căsătorii.

S'a observat în timpul din urmă că din cauza crizei de numerar multe industrii au fost nevoite să dea drumul la lucrători.

Mulți dintre aceștia au venit la București ca să găsească de lucru, dar nici în Capitală n'au fost primii nicăieri.

Față de această situație primăria a luat măsuri ca acestora să li se dea de lucru la curățirea și întreginerea străzilor.

Un senator francez a cerut guvernului din Franța, să rupă orice legături cu Rusia Sovietică, de oarec uneltirile acestora dau naștere la o stare de spirit de nesuportat.

Incepe să se vadă și în Apus, rezultatele propagandei bolșevice.

D. Ministru agriculturii a luat hotărârea ca pe viitor Casa Centrală a Inproprietărilor să fie trecută sub controlul Ministerului de agricultură, din cauza că s'a observat că adeseori unii Consilieri Agricoli și agronomi aveau legături cu funcționarii Casei Centrale, cari treceau cu vederea multe abuzuri ale acestora.

Ministerul de finanțe a hotărât ca pe viitor comisiunile de impunere depe lângă administrațiile financiare să țină se de secrete, când va fi vorba de impunerea comercațiilor și industriașilor de oarec s'a observat că se aduc mari pagube acestora, prin divulgarea secretului profesional.

In ziua de 22 Ianuarie a trecut în lumea drepților fostul învățător pensionar Teofil Moldoveanu Chirileu, jud. Târnava Mara. A înprăștiat lumină timp de 40 de ani.

Cea mai veche universitate din lume este aceia din Oxford (Anglia) care a fost înființată în anul 1200.

La căile ferate din Statele Unite servesc peste 61.000 de femei ca funcționare.

Asociația română pentru aviație a început să dea frumoase dovezi de existență. Astfel în cursul lunii Februarie se va deschide în localul Universității din București o școală de aviație la care vor lua parte studenți, profesori, funcționari, și liberi profesioniști, începând dela cei ce au cel puțin 7 clase liceale. Cursurile vor putea fi urmate și de femei. In felul acesta se face un pas înainte pe trărâmul aviației noastre.

Școala va purta titlul: Școala particulară de aviație "Regele Mihai I"

Numărul băncilor populare în anul 1927 s'a ridicat la 4413 cu un număr de 915.390 membri.

Având în vedere numărul însemnat al asociațiilor minoritare, săsești, maghiare și șvăbești, numărul total al cooperativelor este de 9141 cu 1.609.005 membri.

E un pas însemnat pe care l-a făcut cooperatiia în timpul din urmă în țara noastră.

Un chimist american a descoperit că în măduva coacnelor (strujenilor) de porumb se găsește o substanță (glucoza) din care prin diferite operațiuni chimice se poate obține zahăr. In felul acesta acest aliment așa de necesar: va deveni și unul din cele mai eficiente.

Nu strică să știm numărul credincioșilor pe care-i pot cuprinde cele mai mari biserici din Europa,

Așa: Biserica Sf. Petru din Roma (vine în primul rând cu 56.000 de locuri; catedrala din Milano (Italia) cu 37.000; Sf. Paul din Roma cu 25.000; Sfânta Sofia din Constantinopol cu 23.000; Notre-Dame din Paris cu 21.000; Catedrala din Pisa (Italia) cu 13.000 și San-Marco din Veneția (Italia) cu 7000 de locuri.

Așa dar cele mai mari biserici sunt în Italia.

Catalogul Presei din România

Am primit la redacție a IV-a ediție (pe anul 1928) din Catalogul Presei din România apărut în editura agenției de Publicitate "Rudolf Mosse" S. A. din București.

Lucrarea își menține același caracter de prețioasă călăuză a celor ce au nevoie de propagandă prin presă. Catalogul dănd indicații complete revizuite, asupra tendințelor, tarifelor, dimensiunilor, etc. a vreo 600 ziare și reviste din țară. In vremurile acestea de criză, când reclama comercială este un ajutor atât de sigur, Catalogul Presei din România pune tuturor la îndemână orientări perfecte în direcția publicității prin presă.

Firmele comerciale și industriale importante, obțin gratuit "Catalogul Presei din România" de la editura: Agenția de Publicitate "Rudolf Mosse" Soc. Anon. București, Calea Victoriei 51.